

Ὁ Γουλιέλμος Ῥιχάρδος Βάγνερ ἐγένετο ὁ μέγιστος τῶν δραματικῶν μουσουργῶν τοῦ XIX αἰῶνος, εἷς δὲ τῶν βαθυνουστέρων καὶ μᾶλλον βεκτῶν μουσικοφιλοσόφων ὄλων τῶν χρόνων. Τυγχάνει μέγας οὐ μόνον διότι μετὰ τοῦ Βερλιόζ ἀνεκαίνισε τὰ εἶδη τῆς λυρικῆς ποιήσεως, οὐ μόνον διότι ἐπροίκισε τὴν ὀρχήστραν διὰ πλείστης δυνάμεως ἀλλ' ἰδίως διότι ἐγένετο ὁ δημιουργὸς διανοητικοῦ μνημείου, ὅπερ ἀπαρτίζει σειρά ὀλόκληρος μελοδραμάτων μεγάλης ἀξίας καὶ ὅπερ ἀνέστησεν ὑπὸ τινος ἐπόψεως τὸ ἀρχαῖον θέατρον.

Ὅστις δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ Wagner καθ' ὥραίαν ἐσπέραν θέρους μετὰ παράστασιν τοῦ Παρσιφάλ δὲν εἰξεύρει ὅποιαν ἐξαισίαν καὶ θείαν ἐντύπωσιν δύναται νὰ παραγάγῃ ἢ μουσική.

Σεπτέμβριος 1893.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΣΠΕΡΗΣ

ΔΥΟ ΠΑΤΕΡΕΣ¹

Γονεῖς ἀπίκρατοι κ' οἱ δύο, κ' ἀπ' ὅλους ζηλεμένοι

Ἐκαμαρῶναμε μαζῇ
Ἐσὺ μιὰ κόρη τρυφερή,
Κ' ἐγὼ μιὰ χαϊδεμένη.

Ἄλλ' ὁ οὐρανός, ποῦ εἶδε 'ς αὐταῖς τὰ γαλανὰ του κάλλι,
Καὶ τῇ γλυκειᾷ του τῇ θωριά,
Νύφη του ἠθέλησε τῇ μιᾷ,
Ἄδική του καὶ τὴν ἄλλη!

Εἰς τῆς ὀχτῶ τοῦ γάμου τῆς τὴν εἶδα 'πεθαμμένη,
Κ' ἐσύ, 'σὰν πτώμα ζωντανό,
Μέσα 'σὲ τάφο σκοτεινὸ
Σιγὰ νὰ κατεβαίνῃ.

Ἄλλ' ἡ δική μας συμφορὰ δὲν εἶνε, φίλε μου, ἴτη·
Γιατί, 'σὰν θέλῃς τὴν αὐγή,
Χτυπᾷς τὸν τοίχο, ποῦ τὴν κλεῖ,
Κι' αὐτὴ θὰ σ' ἀπαντήσῃ.

Ἐγὼ ὁ θλιμμένος, τρέχω ἐκεῖ, ποῦ ὁ πόνος μ' ὀδηγáει,
Βλέπω ἓνα μνη̃μα . . . τὸ φιλῶ,
Τὸ δακρυβρέχω, τὸ χτυπῶ,
Ἄλλὰ δὲν μ' ἀπαντάει!

(Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν 1893)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

¹ Πατήρ τις, ἀπολέσας τὴν θυγατέρα του μικρὸν μετὰ τοὺς γάμους τῆς, ἀποτίνειται πρὸς τινὰ φίλον του, οὗ ἡ κόρη κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐποχὴν ἐνεδύετο τὸ μοναχικὸν σχῆμα.